

VRIESKOU IN DE OCHTEND

Dit avontuur begint op een donkere,
mistige zaterdagavond in de winter...

Ik was thuis en wist niet wat ik moest gaan
doen. Me in een stoel nestelen met een mooi
boek, een beker warme chocolademelk met
kaasvlokken maken, of Spaghetti voor de
laatste keer die dag **uitlaten**.

Brrr! Het was buiten grijs: donker en koud.
Misschien kon ik maar beter thuisblijven.
‘Wat vind jij, Spaghetti? Spaghetti?!’

snurk! Snurk! Snurk!

Normaal staat hij te trappelen om naar buiten te gaan. Vandaag bleef hij dus liever thuis, op zijn tapijtje in de woonkamer. Dus besloot ik me, lekker onder een **dekentje**, in mijn stoel te nestelen met een goed boek en... een beker warme chocolademelk.

Heerlijk!

Ik kan je verzekeren dat er niets fijners bestaat dan op een koude namiddag met een **goed boek** en een warme beker chocolademelk met kaasvlokken onder een dekentje weg te kruipen.

Net toen ik zat en een slokje van de **warme chocolademelk** nam, hoorde

ik een angstaanjagend gekrijs.

‘**AAAH!** Neem op, sukkel! **AAAH!**’

‘Wat is dat?’ riep ik geschrokken.

Spaghetti, die wel groot en sterk is, maar niet erg stoer, **sprong** als een angstig schoothondje op mijn schoot. Hij stootte

mijn chocolademelk om. Wat een ramp!
Ik kon mijn rustige avondje lezen wel
vergeten...

Ondertussen klonk het gekrijs steeds
opnieuw.

‘Aah! Neem op, sukkel! Neem op, sukkel!
Neem op, sukkel!’

Het duurde even voor ik bedacht dat het *mijn*
telefoon was die overging.

WIE BELDE MIJ?

Daar kon ik maar op één manier achter
komen: opnemen!

Geschrokken van het gekrijs en met natte en
kleverige poten van de chocolademelk, ging
ik op zoek naar mijn **TELEFOON**.

Gi-ga-geitenkaas, waar had ik die nu weer
gelaten?

Waar vond ik hem? Daar waar hij altijd lag.

Maar tijdens het zoeken had ik overal sporen
van chocolademelk achtergelaten...
Nu kon ik alles weer schoon gaan maken.
Ik kon mijn rustige avondje lezen wel
vergeten... **wat een ramp!**

'Hallo, wie brult daar zo?' vroeg ik boos.

'Ik ben het, Klem! Vond je de nieuwe beltoon die ik op je telefoon installeerde leuk? Die heb ik zelf gemaakt, met speciale technieken om het extra **ANGSTAANJAGEND** te maken.

Goed, hè? Ben je me nu niet een klein beetje dankbaar?'

'Niet alleen ben ik niet dankbaar, je moet gewoon van mijn **TELEFOON** afblijven!'

Hij trok zich niets van mijn opmerking aan, zoals gewoonlijk.

'Je zou me wel dankbaar moeten zijn. Jij hoort je telefoon nooit, maar dan ook echt nooit! Ik heb heel veel moeite gestoken in het personaliseren van al je **beltonen**. Zo weet je voortaan altijd wie er belt. Ben ik niet geniaal?'

'De oude ringtone was wel een beetje erg...

IEDEREEN HEEFT ZIJN EIGEN BELTOON!

BELTONEN

BENJAMIN: 'Hup, neem op, oom GI'

JACOBA: 'Eten!'

OPA WERVELWIND: 'KLEINZOON,
SCHIED EENS OP!'

REBELLA: 'VERTEL HET REBELLA!'

THEA: 'GER! NEEM OP!'

DUIJJE: 'BOLLETJE!!!'

KEETJE: 'VOND JE HET EEN LEUK GRAPJE?'

eh, aangenaam... Maar waarom belde je me, Klem?’

‘Omdat ik je nodig heb, neef. Kom snel! Ik ben bij de fontein in het park. Opschieten, het is een **noodgeval!**’

Toen ik dat hoorde, twijfelde ik geen moment: als iemand in nood verkeert, help ik! Ze kunnen altijd op me rekenen!

Spaghetti had begrepen wat er speelde. Had ik al gezegd dat hij een superintelligente hond is? Hij wachtte bij de deur op me, met zijn riem in zijn bek.

Ik had de deur nog niet geopend of mijn hond **SLEURDE** me achter zich aan naar buiten.

Woef! Woef!

‘Hijg, puf! Spaghetti niet zo hard rennen, alsjeblieft!’

Hij luisterde niet, integendeel, hij rende nog harder. Ik wapperde achter hem aan als een

VLAGGETJE IN DE WIND!

Wanhopig hield ik me vast aan de riem.
Hij sleurde me de hele stad door. Ik hoorde knagers **vragen**: ‘Maar is dat Stilton niet?’
‘Ja, dat is de directeur van Uitgeefgroep Stilton!’
‘Hahaha, zijn hond is duidelijk de baas!’
Er waren zelfs knagers die foto’s of video’s maakten met hun telefoon.

klik! klik! klik!

Dat mankeerde er nog aan! Nu zou iedereen op Muizeneiland mijn **FOTO'S** tegenkomen op *Snuitboek* of andere internetpagina's.

Wie weet wat opa Wervelwind zou zeggen als hij me zo zag?

Hij had altijd wat op me aan te merken...

PAS OP JE SNUIT!

Snel als het licht renden Spaghetti en ik door de stad. Onderweg probeerden we de voorbijgangers die op hun gemak een wandelingetje maakten, niet **omver** te lopen... Een oude knagerin mopperde: '**RUSTIG AAN**', op het trottoir wordt niet gerend,

knager! Wat doe je?’

Voor Spaghetti me weg kon trekken, had het oudje me al een *mep* met haar tasje verkocht. ‘Zo, dat zal je leren!’

‘Au! Neem me niet kwalijk, ik wil helemaal niet zo hard rennen. Het is een noodgeval, iemand heeft mijn hulp ingeroepen...’

Ze reageerde door me **NOG EEN MEP** met haar tasje te verkopen.

Dat deed pijn!

‘Wat doe je hier nog, knager? Haast je! Een noodgeval is een noodgeval en iemand helpen is **BELANGRIJK!**’

Gelukkig wist Spaghetti me mee te trekken voor ze me een derde mep kon verkopen...

Even later waren we in het **park**. Klem stond ons al ongeduldig naast de fontein op te wachten.

‘Daar ben je dan eindelijk, neef! Die arme

papegaai heeft hulp nodig!’

Pas toen zag ik dat er op de grond voor hem een kleurrijke papegaai lag.

Je zag onmiddellijk dat de papegaai zich niet lekker voelde. Misschien was hij wel **gewond?**

Klem pakte hem op van de grond. Ik boog me over hem heen, om te zien wat eraan scheelde.

Maar de papegaai beet me... in mijn snuit!

Au! Dat deed pijn!

Terwijl ik mijn snuit masseerde, vroeg ik: 'Klem, waarom heb je mij gebeld? Die papegaai is gewond en moet naar de dierenarts!'

'Precies! **Jij** moet hem naar de dierenarts brengen, omdat **ik** een

MOPPENTAP- KAMPIOENSCHAP

moet presenteren! Ik ben al te laat, wat zeg ik, veel te laat! Daarom laat ik mijn gevederde vriend hier aan jou over. Zorg goed voor hem en... pas op je snuit!' Klem was weg voor ik **BOE** of **BAH** kon zeggen. Spaghetti en ik bleven achter in

het park... met de papegaai!

Ik knielde naast hem neer, maar hij beet me opnieuw, **nu in mijn oor!**

‘Arm beest, ben je zo bang? Ik wil je alleen maar helpen! Maar wat kan ik doen?’

Spaghetti keek me verbaasd aan. Hij zette zijn tanden in mijn jasje en bleef schudden tot mijn telefoon eruit viel.

‘Woef! Woef!’

Ah, dat wilde hij dus...

Hij wilde dat ik om hulp belde.

Ik belde mijn vrienden **Olmo en Margriet**, dierenartsen.

‘Hallo, Olmo, ik ben het, Geronimo Stilton!

Ik heb hier een noodgeval. Klem heeft een vogeltje in het park gevonden... eh, misschien toch niet zo heel klein... en hij heeft mij ermee opgescheept. Het is een bonte

